

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D. a Mgr. Václava Trajera v právní věci **žalobce: N. C. T.**, nar. „X“, bytem „X“, zastoupeného Mgr. Vratislavem Polkou, advokátem se sídlem Půtova 1219/3, Praha 1, proti **žalovanému: Ministerstvu vnitra, Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2.9.2013, č.j. MV-82808-4/SO/sen-2013,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 2.9.2013, č.j. MV-82808-4/SO/sen-2013, a rozhodnutí Ministerstva vnitra, odbor azylové a migrační politiky ze dne 26.4.2013, č.j. OAM-2761-8/DP-2013, **se zrušují pro nezákonnost** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 14 200,- Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se v žalobě podané v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 2.9.2013, č.j. MV-82808-4/SO/sen-2013, kterým bylo rozhodnuto, že se zamítá odvolání žalobce proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 26.4.2013, č.j. OAM-2761-8/DP-2013, kterým bylo rozhodnuto o neprodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu žalobce na území České republiky za účelem podnikání.

Žalobce uvedl, že mu byla zamítnuta žádost o prodloužení dlouhodobého pobytu na území České republiky za účelem podnikání dle § 56 odst. 2 písm. b) zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), dle kterého se neudělí cizinci dlouhodobé vízum, jestliže tento v uplynulých 5 letech porušil povinnost stanovenou tímto zákonem, za podmínky, že důsledky neudělení pobytu budou přiměřené důvodu pro neudělení pobytu.

Žalobce v žalobě zdůraznil, že ke své žádosti o prodloužení pobytu předložil veškeré potřebné doklady a doložil veškeré zákonem požadované náležitosti. Žalobce trval na tom, že za dobu pobytu na území České republiky trvajícího 5 let se nedopustil žádného závažného porušení platných právních předpisů České republiky. Připustil, že byl pouze opakovaně (6x) pokutován za přestupek dle § 157 odst. 1 písm. v) zákona o pobytu cizinců za to, že při kontrole nepředložil (neměl u sebe) doklad o povinném zdravotním pojištění. Žalobce zdůraznil, že po celou dobu byl pojištěn, pouze v daných případech neměl doklad o pojištění u sebe. Žalobce připouští, že svým jednáním porušil svou povinnost stanovenou zvláštním právním předpisem, ovšem v tomto porušení nespátřuje žádné závažné protiprávní jednání. Žalobce nesouhlasí s názorem žalovaného, že otázka závažnosti protiprávního jednání je pro posouzení možnosti prodloužení doby platnosti pobytu cizince zcela lichou, když takový přístup je dle žalobce zcela v rozporu s principem materiálního právního státu. Žalobce trval na tom, že správní orgán je povinen dbát rovnováhy mezi postihem práv účastníků řízení v zájmu veřejném a dopady do osobní sféry účastníka samotného. Rovněž žalobce zdůraznil, že zmíněné přestupky se staly více než dva roky před posuzováním jeho žádosti o prodloužení pobytu. Zdůraznil rovněž, že správní orgány neposoudily přiměřenost svého rozhodnutí ve vztahu k důsledkům, které bude mít pro žalobce, kterým bude i nutnost ukončení jeho podnikatelských aktivit, jež jsou zdrojem jeho obživy, a porušení všech za dobu pětiletého pobytu vytvořených vztahů. Žalobce trvá na tom, že skutečnost, že opakovaně nepředložil průkaz pojištěnce, není co do závažnosti adekvátní k tomu, aby v důsledku toho byl žalobci ukončen pobyt na území České republiky. Žalobce rovněž nesouhlasil s názorem žalovaného, že pobyt trvající 5 let je doba krátká. Žalobce také zdůraznil, že skutečnost, že na území České republiky podniká, velmi výrazně zvyšuje jeho vazby k České republice a činí je intenzivnějšími v relevanci na případné posuzování přiměřenosti zásahu do jeho soukromého a rodinného života na území České republiky. Otázku podnikání ponechal žalovaný dle žalobce při posuzování přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobce zcela pominutou.

Dále žalobce uvedl, že za předmětné porušení povinnosti byl již jednou potrestán, a to blokovými pokutami v celkové výši 4 000,- Kč, které vždy řádně a včas uhradil. Neprodloužení pobytu pak žalobce vnímá jako faktické dvojí potrestání za stejnou věc. Takový postup nepovažuje za nezbytný a přiměřený s ohledem na charakter a míru společenské škodlivosti jeho protiprávního jednání. Znovu zdůraznil, že se sice opakovaně dopustil protiprávního jednání, ovšem toto jednání spočívalo ve velmi nezávažném porušení zákona, za což byl adekvátně potrestán. Rovněž zdůraznil, že od jeho protiprávního jednání, kterého se dopustil dva roky před posuzováním důvodů pro prodloužení pobytu, uplynula již dlouhá doba a uložené sankce splnily svůj výchovný účel, když uvedeného jednání se žalobce již od 10.2.2011 až do rozhodnutí žalovaného nedopustil. Tyto skutečnosti správní orgány, zejména prvostupňový orgán, nijak nezohlednily. Dle žalobce by se mělo přihlídnout k časovému odstupu od spáchání přestupku. S poukazem na ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců žalobce zdůraznil, že žalobou napadené rozhodnutí neobsahuje žádnou

úvahu o tom, v čem je spatřována skutečnost, že důvody vydání rozhodnutí převažují nad jeho důsledky.

Žalobce trval na tom, že žalobou napadené rozhodnutí je nepřiměřené s ohledem na jeho důvody, kdy závažnost protiprávního jednání žalobce nemůže opodstatnit tak závažný zásah do jeho soukromého života, jako by bylo neprodloužení již 5 let realizovaného pobytu na území České republiky. Rovněž namítl, že žalobou napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, když se správní orgány při posuzování přiměřenosti rozhodnutí vůbec nevěnovaly otázce závažnosti přestupků, jichž se žalobce dopustil.

Žalobce rovněž namítl, že napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě zcela nedostatečně zjištěného skutkového stavu, kdy jediným podkladem pro vydání rozhodnutí byl výpis z evidencí CIS - přestupků, jímž nebyl proveden v řízení důkaz a který dle žalobce ani jako důkaz sloužit nemůže. Žalobce uvedl, že žádný právní předpis nestanoví, že záznamy v cizinecké evidenci jsou nadány presumpcí správnosti. Dle žalobce měly být učiněny součástí spisového materiálu kopie pokutových bloků a mělo jimi být provedeno dokazování.

Následně žalobce poukázal na rozhodovací činnost Ústavního soudu, ze které vyplývá, že nelze tolerovat formalistický postup, kdy dochází za použití sofistikovaného odůvodňování ke zřejmé nespravedlnosti. Rovněž poukázal na závěry Ústavního soudu, že interpretace práva, jež je v extrémním rozporu s principy spravedlnosti, zakládá dotčení na základním právu a svobodě. Zdůraznil, že Ústavní soud považuje za samozřejmé a určující pro nalézání práva, že vždy je nezbytné vycházet z individuálních rozměrů každého jednotlivého případu, které jsou založeny na zjištěných skutkových okolnostech. Mnohé případy a jejich specifické okolnosti mohou být značně komplikované a netypické; to však nevyvazuje orgány veřejné správy či obecné soudy z povinnosti udělat vše pro spravedlivé řešení, jakkoli se to může jevit složitě.

V samostatném podání ze dne 18.10.2013 žalobce předložil soudu doklady, kterými hodlal prokázat, že dlouhodobě řádně podniká na území České republiky, což považoval za významnou skutečnost pro posouzení předmětné věci.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě navrhl její zamítnutí v plném rozsahu.

Žalovaný nesouhlasil s tvrzením žalobce, že se správní orgány nedostatečným způsobem vypořádaly s posouzením přiměřenosti zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Žalovaný trval na tom, že správní orgán prvního stupně se posouzením přiměřenosti zabýval a posoudil ji způsobem, který nelze označit za nepřezkoumatelný. Dále žalovaný konstatoval, že v odvolacím řízení žalobce pouze uvedl, že by rozhodnutí o neprodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu mělo negativní dopad na jeho podnikání, nicméně toto tvrzení nijak nekonkretizoval a v řízení nalézacím tyto konsekvence ani nenamítal. Ve vztahu k ostatním námitkám žalovaný odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí.

Právní zástupce žalobce při jednání soudu přednesl žalobu shodně jako v jejím písemném vyhotovení ve znění jejího doplnění ze dne 18.10.2013. Zdůraznil, že žalobce se všech šesti totožných přestupků dopustil dříve, než žalovaný prodloužil jeho dlouhodobý pobyt již předchozím rozhodnutím od 4.3.2011 do 3.3.2013. Žalovaný však následně v rámci řízení, které je předmětem tohoto soudního přezkumu, začal přihlížet k dotýčným přestupkům, ačkoli v předchozím správním řízení o prodloužení pobytu od nich odhlédl. Právní zástupce

žalobce na podporu svého názoru poukázal na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 30.10.2014, č.j. 57 A 71/2013-52, který byl vydán v obdobné věci. Právní zástupce žalobce zdůraznil, že žalobce se všech šesti předmětných přestupků dopustil ve velmi krátkém časovém rozmezí, přičemž všechny přestupky jsou identické a mají nízký stupeň závažnosti. Právní zástupce zdůraznil, že žalobce je po celou dobu svého pobytu na území České republiky řádně zdravotně pojištěn. Uvedl rovněž, že žalobce se z uložených blokových pokut poučil. V závěrečném návrhu právní zástupce akcentoval, že neprodloužení dlouhodobého pobytu je v případě žalobce naprosto nepřiměřené s ohledem na to, že se nikdy nedopustil jiného porušení předpisů České republiky a že naposledy k jeho přestupkovému jednání došlo v únoru 2011.

Žalovaný se z jednání soudu řádně a včas písemně omluvil s tím, že vyjádřil souhlas s projednáním věci bez jeho přítomnosti.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Primárně se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí. Žalobce spatřoval nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí v tom, že se správní orgány při posuzování přiměřenosti rozhodnutí vůbec nevěnovaly otázce závažnosti přestupků, jichž se žalobce dopustil. V ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců je mimo jiné uvedeno, že při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince. Soud poznamenává, že z jazykového výkladu citovaného ustanovení vyplývá, že má být zohledněna závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, a nikoli konkrétního přestupku, kterého se dopustil. Protiprávní jednání je nesporně pojem širší, který zahrnuje i zohlednění četnosti jednotlivých cizincem spáchaných přestupků. Žalovaný při posuzování závažnosti a druhu protiprávního jednání žalobce v žalobou napadeném rozhodnutí na straně 5 ve třetím a čtvrtém odstavci přihlédl právě ke skutečnosti, že se žalobce dopustil opakovaně, a to celkem v šesti případech, identického přestupku, a právě v četnosti páčání přestupků žalobcem shledal skutečnost, kterou posoudil jako rozhodnou pro závěr, že neprodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu nelze považovat ve vztahu k žalobci za nepřiměřené. K samotné otázce správnosti tohoto závěru se soud vysloví níže v rámci vypořádání věcných námitek.

S ohledem na výše uvedené považuje soud žalobou napadené rozhodnutí za přezkoumatelné.

Pro úplnost soud podotýká, že je skutečností, že prvostupňový správní orgán posuzoval přiměřenost neprodloužení pobytu výslovně pouze ve vztahu ke skutečnosti, že žalobce má manželku v zemi původu a společné děti nemají, a nevyjádřil se výslovně k otázce

závažnosti a druhu protiprávního jednání žalobce. Na tomto místě soud uvádí, že správní rozhodnutí prvostupňového orgánu a rozhodnutí v rámci odvolacího řízení je nutno chápat jako jeden celek, kdy žalovaný v žalobou napadeném odvolacím rozhodnutí výše uvedený dílčí nedostatek prvostupňového rozhodnutí o neprodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu odstranil, výslovně se danou skutečností zabýval, dospěl ke shodnému závěru jako prvostupňový orgán a svým postupem daný nedostatek zhojil, aniž by tím byla jakkoli dotčena zásada dvojinstančnosti správního řízení.

Vzhledem k výše uvedenému shledal soud námitku nepřezkoumatelnosti nedůvodnou.

Následně soud přistoupil k přezkumu věcných námitek.

K námitce, že napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě zcela nedostatečně zjištěného skutkového stavu, kdy jediným podkladem pro vydání rozhodnutí byl výpis z evidencí CIS - přestupků, jímž nebyl proveden v řízení důkaz, soud uvádí následující. Žalobce nikterak nerozporoval v průběhu správního řízení ani ve své žalobě skutečnost, že byl v uplynulých pěti letech šestkrát pravomocně shledán vinným ze spáchání přestupků spočívajících v porušení povinností cizince stanovených zákonem o pobytu cizinců. Naopak z žalobcových podání vyplývá, že lze tuto skutečnost považovat za nespornou. V takovém případě však lze jen těžko úspěšně namítat, že správní orgány vycházely v tomto směru z nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Za uvedeného stavu správní orgány dle soudu rovněž nikterak nepochybily, pokud rozhodovaly pouze na základě podkladů zjištěných z úředních evidencí a nevyžádaly si předložení pokutových bloků za účelem dokazování.

Dále je nutno podotknout, že v ustanovení § 50 odst. 1 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád, je uvedeno, že podkladem pro vydání rozhodnutí mohou být zejména návrhy účastníků, důkazy, skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti, podklady od jiných správních orgánů nebo orgánů veřejné moci, jakož i obecně známé skutečnosti. Z formulace uvedeného ustanovení jednoznačně vyplývá, že podklady od jiných správních orgánů a skutečnosti známé správnímu orgánu z jeho úřední činnosti jsou podklady pro vydání rozhodnutí, kterými se neprovádí dokazování, neboť jinak by v uvedeném výčtu podkladů rozhodnutí byly zahrnuty pod pojem „důkazy“. Z uvedených podkladů tedy správní orgány mohou, pokud není účastníky zpochybňována jejich správnost, vycházet při rozhodování ve věci, aniž by jimi bylo prováděno dokazování. Je nepochybné, že s takovými podklady musí být účastník před vydáním rozhodnutí ve věci seznámen. K tomu však v dané věci nepochybně došlo a žalobce neseznámení s uvedenými podklady ani nenamítal. Jak bylo uvedeno výše, žalobce rovněž nikterak nezpochybňoval podklady správních orgánů ve vztahu k počtu a druhu přestupků, kterých se dopustil v období pěti let před podáním žádosti o prodloužení doby trvání pobytu.

Vzhledem k výše uvedenému tuto námitku tedy soud neshledal důvodnou.

Zásadní námitka žalobce spočívá v tvrzení, že rozhodnutí o neprodloužení doby jeho dlouhodobého pobytu za účelem podnikání není přiměřené ve vztahu k důvodu, pro který k tomuto neprodloužení došlo. Z obsahu správního spisu i samotných rozhodnutí správních orgánů jednoznačně vyplývá, že o neprodloužení žalobcova pobytu bylo rozhodnuto v souladu s § 35 odst. 3 a § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců ve spojení s § 56 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Z uvedených ustanovení vyplývá, že platnost povolení k dlouhodobému pobytu nelze prodloužit, pokud cizinec v uplynulých 5 letech porušil povinnost stanovenou tímto zákonem, za podmínky, že důsledky neprodloužení pobytu budou

přiměřené tomuto důvodu. Při posuzování přiměřenosti správní orgán přihlédne zejména k dopadům neprodloužení doby pobytu do soukromého a rodinného života cizince.

Žalobce v rámci správního řízení ani následně v rámci podané žaloby nikterak nerozporoval skutečnost, že se v období pěti let předcházejících rozhodování o prodloužení pobytu dopustil opakovaně, a to šestkrát, přestupku podle § 157 odst. 1 písm. v) zákona o pobytu cizinců ve znění do novely provedené zák. č. 427/2010 Sb., resp. podle § 156 odst. 1 písm. i) zákona o pobytu cizinců v rozhodném znění. Jeho deliktní jednání vždy spočívalo ve skutečnosti, že v rozporu s ustanovením § 103 písm. r) zákona o pobytu cizinců při pobytové kontrole nepředložil (neměl u sebe) doklad o cestovním zdravotním pojištění. Za uvedené přestupky byla vždy žalobci uložena bloková pokuta, kterou řádně a včas uhradil. Mezi účastníky je tedy nesporné, že žalobce v pěti letech před posuzováním žádosti o prodloužení doby pobytu šestkrát identicky porušil povinnost stanovenou zákonem o pobytu cizinců.

Spornou otázkou zůstává posouzení, zda neprodloužení doby pobytu je přiměřené k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Dle § 174a zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Je nutno zdůraznit, že jde o demonstrativní výčet, což jednoznačně vyplývá z použitého slova „zejména“.

Žalobce v žalobě namítal, že žalovaný náležitě neposoudil přiměřenost rozhodnutí o neprodloužení doby trvání jeho dlouhodobého pobytu ve vztahu k závažnosti protiprávního jednání, kterého se žalobce dopustil. Na tomto místě je dle soudu nutno zdůraznit, že v případě žalobcem spáchaných přestupků se jedná o přestupky nízké společenské nebezpečnosti shodné skutkové podstaty. Mezi účastníky není sporná skutečnost, že žalobce byl po celou dobu svého pobytu řádně zdravotně pojištěn. V důsledku toho, že žalobce neměl u sebe doklad o tomto pojištění v době kontrol, tedy mohly vzniknout určité potíže přímo žalobci v případě náhlého zdravotního problému, ale s ohledem na skutečnost, že žalobce skutečně byl pojištěn, nemohlo dojít k poškození provozovatelů zdravotních zařízení v souvislosti s poskytnutím zdravotní péče žalobci. Nemohlo tedy dojít v důsledku předmětných protiprávních jednání žalobce spočívajících v tom, že neměl u sebe doklad o zdravotním pojištění, k závažnějšímu poškození veřejných zájmů. Skutečnosti, že ani samotné správní orgány nepovažovaly deliktní jednání žalobce za závažné, svědčí i to, že ačkoli mohla být za dané přestupky žalobci ukládána pokuta až do výše 3 000,- Kč, byly žalobci správními orgány ukládány pokuty ve výši 500,-Kč či 1 000,- Kč, tedy v dolní třetině sazby, a to i přes opakovanost daného přestupku, aniž by docházelo k navyšování pokuty v souvislosti s opakovaným projednáváním žalobcova deliktního jednání. Rovněž je třeba dle soudu přihlídnout ke skutečnosti, že posledního ze zmiňovaných přestupků se žalobce dopustil dne 10.2.2011, tedy více než dva roky před vydáním prvostupňového rozhodnutí. V této skutečnosti spatřuje soud doklad toho, že žalobce se z uložených pokut poučil, a začal respektovat povinnosti, které mu jsou ukládány zákonem o pobytu cizinců. Tato délka trvání bezúhonnosti žalobce dle soudu významně snižuje závažnost skutečnosti, že se v minulosti žalobce předmětného totožného přestupku dopustil v poměrně krátkém časovém období opakovaně (šestkrát).

S ohledem na výše uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že žalovaný nevyhodnotil správně přiměřenost dopadů rozhodnutí o nevyhovění žádosti žalobce

o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání ve vztahu k závažnosti a druhu protiprávního jednání žalobce. Soud dospěl k závěru, že protiprávní jednání cizince, jehož se dopustil v uplynulých pěti letech před podáním žádosti o prodloužení pobytu, nemá takovou závažnost, aby bylo přiměřené s odkazem na toto protiprávní jednání žalobce neprodloužit trvání jeho dlouhodobého pobytu na území České republiky, když žalobce zde provozuje řádně podnikatelskou činnost, kterou získává prostředky pro svoji obživu. V opačném závěru, ke kterému dospěly správní orgány v předmětném správním řízení, spatřuje soud nezákonnost ve smyslu § 78 odst. 1 s.ř.s.

Vzhledem k výše uvedenému soud shledal tuto námitku žalobce jako důvodnou.

Protože soud shledal zásadní námitku žalobce jako důvodnou, považoval za nadbytečné zabývat se dalšími žalobními námitkami vznesenými v řízení před soudem, neboť jejich vypořádání nemohlo mít žádný vliv na meritorní posouzení věci.

S ohledem na výše uvedené soud napadené rozhodnutí žalovaného výrokem ad I. zrušil pro nezákonnost ve smyslu § 78 odst. 1 s.ř.s. a vrátil mu věc k dalšímu řízení. Současně soud zrušil dle § 78 odst. 3 s.ř.s. i prvoinstanční rozhodnutí, neboť tato nezákonnost zatěžovala již toto prvoinstanční rozhodnutí. V dalším řízení bude pak správní orgán podle § 78 odst. 5 s.ř.s. vázán právním názorem, který byl vysloven v tomto zrušujícím rozsudku.

Jelikož žalobce měl ve věci plný úspěch, soud podle ust. § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. uložil žalovanému zaplatit žalobci do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení o předmětné žalobě v celkové výši 14 200,-Kč, která se skládá z částky 3 000,- Kč za soudní poplatek za podání žaloby, z částky 1 000,- Kč za soudní poplatek za podání návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě, z částky 9 300,-Kč za tři úkony právní služby právního zástupce žalobce po 3 100,-Kč podle ust. § 7, ust. § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění od 1.1.2013 [převzetí a příprava zastoupení - § 11 odst. 1 písm. a), podání žaloby - § 11 odst. 1 písm. d) a jednání u soudu - § 11 odst. 1 písm. g)]; z částky 900,-Kč za tři s tím související režijní paušály po 300,-Kč podle ust. § 13 odst. 1, odst. 3 vyhl. Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 8. dubna 2015

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová